

SUSPÈS PART DE L'ENSENYAMENT EN CATALÀ

Un pas arrere

Algun alt membre de l'executiu valencià ja ho ha dit als quatre vents: l'ensenyament «en valencià» ja no és obligatori. Una ordre de la Conselleria de Cultura acaba de materialitzar-ho, quasi juntament amb unes mesures que intenten suavitzar-ne els efectes.

J. Castelló

«Un pas arrere». Un pas arrere, terme emprat i matisat pel conseller Ciscar amb els «dos endavant» que la Conselleria de Cultura pretén realitzar enguany en l'àmbit de l'ensenyament en català a les escoles valencianes. Aquest retrocés es concreta clarament en l'ordre de 31 de gener de 1987, que en el seu article únic indica:

«Primer. El director de cada Servei Territorial proposarà al director general corresponent l'ús vehicular del valencià en l'ensenyament per als centres escolars que, d'acord amb les seues possibilitats organitzatives, la situació sociolingüística, el nivell de coneixement del valencià dels alumnes i la voluntat manifestada pels pares o tutors, ho permeten».

«Segon. A la vista de l'expedient instruït, el director general corresponent atorgarà l'autorització oportuna i garantirà el dret dels alumnes a rebre l'ensenyament en una o en l'altra llengua oficial, d'acord amb la voluntat prèviament manifestada».

Massa elements «voluntaristes» o no a tenir en compte, els del punt primer, per garantir de veritat «el coneixement suficient dels dos idiomes en acabar els estudis», pel qual la Generalitat ha de vetlar segons la Llei d'Ús i que no sembla assegurat amb l'ensenyança només del valencià, al costat de totes les altres assignatures i, en ocasions, en un pla de clara inferioritat.

A l'espera dels «dos passos endavant».

L'ordre de 31 de gener acaba amb una disposició derogatòria: «Queden derogats els articles 12.1 i 13 de l'ordre d'1 de setembre de 1984, l'article 2 de l'ordre del 7 de novembre de 1984 i l'article 4 de l'ordre de 6 de juny de 1986. Tots ells es van publicar per assegurar l'ensenyament en valencià en les escoles, tal com indiquen el 12.1 i el 13 de l'ordre d'1 de setembre del 84:

«a) Els alumnes que comencen l'EGB a partir del curs 1984-85, en arribar al cicle mitjà rebran en valencià l'àrea de ciències socials o ciències naturals. Al cicle superior rebran en valencià ambdues àrees.

b) A més de l'àrea escollida al cicle mitjà, d'acord amb el que disposa el paràgraf anterior, el consell del centre podrà establir d'altres àrees.

c) Als centres on, abans de la publicació del decret 79/1984, els alumnes han rebut l'ensenyament en valencià d'una o més àrees, continuaran emprant el valencià com a llengua d'ensenyament en aquestes àrees fins a l'acabament de l'ensenyament bàsic.

Article 13.

1. A partir del curs 84-85 els centres de batxillerat hauran de preveure la inclusió en tots els cursos de l'ensenyament en valencià almenys en dues assignatures, tret de les de l'àrea de llenguatge.

2. Als centres de Formació Professional hauran de fer la mateixa previsió (...) El nombre total d'aquestes assignatures professades en valencià no podrà ser inferior a cinc».

Tot això, però, va ser matisat posteriorment, en l'ordre de 6 de juny del 86, ara també anul·lada, on no es parlava, però, en cap moment de voluntarietat, sinó d'adequació «a les característiques sociolingüístiques de l'alumnat i el seu nivell d'aprenentatge del valencià, segons les possibilitats del centre i l'especialització i el reciclatge del professorat».

Després d'aquesta derogació, el català, doncs, només queda obligatòriament com una assignatura més d'acord

amb la Llei d'Ús, i només servirà com a llengua vehicular de l'ensenyament en les línies especials que la Conselleria i els centres han desenvolupat aquests darrers cursos. La mesura ha estat justificada des de l'executiu valencià davant la sentència que han provocat els recursos que ja havia començat a presentar la Coordinadora Pro Libertad de Enseñanza en Valenciano. Aquesta primera sentència de l'Audiència de València anul·lava provisio-

El català, una assignatura obligatòria més.

nalment l'ensenyament en català en les àrees de socials i naturals al col·legi públic «Cisneros» d'Almassorà.

Una resolució que es basa en el «dret individual» per rebre l'ensenyament en castellà de quaranta pares, enfront de tots els altres, el Consell Escolar i la major part dels ensenyants del centre. Els «dret individual», atenent l'obligatorietat de coneixement del castellà que disposa la Constitució, pot ser esgrimit en qualsevol cas. La possibilitat de rebre centenars de recursos i les pressions de la Coordinadora han provocat el gir.

Ara bé, el mateix conseller de Cultura es va comprometre davant la comissió d'ensenyament de les Corts valencianes a respectar el mateix dret en el cas dels pares i els alumnes que desitgen rebre l'ensenyament en català. Així, davant una pregunta d'un membre del grup popular, contestà que aquest ensenyament es garantiria en el mateix centre, o en un altre de la zona, amb desplaçament gratuït, encara que només es tractàs d'un alumne.

En una nota posterior, la Conselleria de Cultura assegura que «tot i respectar l'opció lliure dels pares respecte a l'ensenyament en valencià, la Conselleria assumeix el compromís d'informar a tots els estaments implicats en l'acció educativa de l'enriquiment que suposa l'ús del valencià, tant pel que fa a un millor rendiment escolar de l'alumne com de cara al procés d'integració social». Per garantir la voluntat dels pares que opten per la llengua del país, «l'administració educativa es compromet a garantir l'oferta pública suficient per atendre-la, com també aportar els ajusts i les subvencions necessaris per atendre les necessitats de transport en el cas dels alumnes que han de desplaçar-se del mateix districte escolar per exercir el seu legítim dret a rebre ensenyament en valencià».

No és el cas dels pares que opten per

l'altra opció, per la de la llengua protegida eficaçment amb la incorporació del deure de saber-la en la Constitució.

La Conselleria ha previst un ajut econòmic als centres, i una dotació extra de material didàctic i professorat que es concretaran legalment en una ordre que ha de publicar-se aquesta mateixa setmana. Com a primeres mesures, que facen possible els «dos nous passos avant». De tota manera, l'ensenyament en català al País Valencià depèn, ara, en darrer terme, d'una acció coordinada i efectiva de tots els pares conscients del problema, que hauran d'exercir el seu dret per via legal i a través de la mobilització, uns terrenys molts distints als que haurien d'assegurar una legalitat autònoma mínimament respectuosa amb la realitat del país. □

GARCÍA RECHE, NOU RESPONSABLE D'INDÚSTRIA

Segundo Bru, conseller dimitit

Tal com anuncià fa mesos al president de la Generalitat, Segundo Bru ha dimitit del seu càrrec amb la suposada finalitat de tornar a la Universitat.

F. Nicolàs

Com en la paràbola de les verges prudents, «en silenci i amb l'esperit tranquil» —la comparació és del mateix Segundo Bru—, el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat valenciana abandonava el càrrec divendres passat amb la finalitat confessa de tornar a la Universitat. Andrés García Reche, fins ara director general d'Indústria, prenia possessió de la conselleria el mateix matí, com es preveia ja mesos ençà.

Malgrat els rumors insistents —sempre descartats per ell— que Segundo Bru seria el candidat pel PSPV-PSOE a la presidència de la Caixa d'Estalvis de València, el ja ex-conseller tramita a hores d'ara el seu retorn a la Universitat on era fins l'any 1981 professor titular d'Economia Aplicada de la Facultat de Dret de València. Després de la seua reincorporació, que preveu per al proper mes de març, Bru optarà a la càtedra corresponent en la Universitat, mentre continua com a parlamentari socialista en les Corts valencianes. L'empresari Salvador Fernández Calabuig, president de la Federació Empresarial Metal·lúrgica Valenciana, serà, segons tots els indicis, el candidat a la

presidència de la Caixa d'Estalvis, amb el suport tant de la patronal valenciana com de la direcció del PSPV-PSOE.

Des del setembre de 1981, en què assolí el càrrec de conseller, Segundo Bru ha intervingut en el conflicte d'Altos Hornos del Mediterráneo de Sagunt i posterior procés de reconversió i reindustrialització, en la creació de l'IMPIVA i de l'Institut Turístic Valencià, entre d'altres accions de govern. Procedent del PSPV, Bru no ocupa ara càrrecs en el partit liderat per Lerma, amb el qual ha mantingut al llarg del seu mandat unes relacions gèlidament cordials. La seua considerable aptitud per a les relacions públiques i el bon tracte amb la premsa mai no havia estat ben considerat pels dirigents socialistes locals, que comentaven sovint amb prevenció la «bona imatge» —d'altra banda tan conflictiva en els temps de la reconversió— del conseller d'Indústria, Comerç i Turisme.

Segundo Bru anuncià mesos ençà al president de la Generalitat la seua intenció de dimitir del càrrec, «ara que no hi ha cap conflicte important i el programa socialista està desenvolupat, en la part que em toca, al cent per cent», segons assegurava a EL TEMPS el mateix dia del seu cessament voluntari. □